

de

Vaandel

drager

67

Jaargang 19 - Oktober 2003

ADVOCATEN & NOTARISSEN

GEBOUW CULTURA, WASSENAARSEWEG 20, 2596 CH 'S-GRAVENHAGE

TEL. +31 (0)70 346 96 46 FAX +31 (0)70 356 04 90

E-mail advocatuur: mail@mvg.nl E-mail notariaat: notarissen@mvg.knb.nl

Colofon

Jaargang 19, nummer 67
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 2.200 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Hoofredactie:

Hans Sonnemans
e-mail: j.sonnemans@chello.nl

Eindredactie:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@planet.nl

Redactie:

LKol. Harold Jacobs
Maj Emil Kaspers

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
tel. 040-2665662
e-mail: 17painbat.st.sl.stooperszkn02@
rnla.mindef.nl

Vormgeving en druk:

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Uitgave:

Drukkerij Gianotten B.V.,
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 542 50 50
fax: 013 535 91 75
email: info@drukkerijgianotten.nl

Fotografie:

Archief museum
Nelleke Swinkels - van de Vorst
17Painbat Bosnië
Sectie Communicatie,
13 Gemechaniseerde Brigade

Coverfoto:

De kapel van de Irene Brigade op de
Prinses Julianakazerne in Den Haag, juni
1945

Website:

www.fuseliers.net

Inhoudsopgave

Van de redactie

- Levende en levendige traditie 2

Vereniging van Oud Strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

- "Het voortzetten van onze traditie is de Fuseliers goed toevertrouwd" 3
- Nieuws van de penningmeester 4
- Overleden leden Vereniging van Oud Strijders Kon. Ned. Brigade Prinses Irene 6

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

- Nederlandse Veteranendag 7
- Negende landelijke Indië- en Nieuw Guinea veteranendag in Dalen 7
- Roermond 2003 8

Vierde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI 9

Vijfde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI 10

Zesde bataljon GRPI

- Sireentje nr. 50 12

Zevende bataljon GRPI

- Bataljon Berdjalan nr. 51 14

Regimentsflitsen

- Op weg naar een nieuw evenwicht 17
- FakFak veertig jaar later 18
- Bezoek aan Bosnië, deel 2 22
- Belevingen van een Regimentsjongste 24
- Een Fuselier in Macedonië 25
- Regimentskalender 2003/2004 26

Genootschap Vrienden van de Fuseliers

- Genootschap in de ban van invasie en gevechtshandelingen 27

Bataljonsnieuws

- A-Cie 17 Painbat erwacht bij het Paleis Noordeinde 28
- Het mortierpeloton op oefening 29
- Host Nation Support in de Eemshaven 30

Historie

- Een oud-regimentscommandant vertelt...
Kolonel der Fuseliers b.d. Jean Lemmen: een half jaar regimentscommandant 31

Van de redactie

Levende en levendige traditie

Tekst: Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Tot nu toe heeft u vooral slechte berichten over dit kwartaalblad gehoord. Slechte berichten over de financiële positie van het blad om precies te zijn. Op dit moment zijn deze problemen nog niet opgelost, al wordt er door het bestuur van de Stichting Brigade en Garde hard aan gewerkt. Vanaf deze plaats wil ik de oproep van onze voorzitter Guus van Leeuwe (sinds 31 augustus drager van de Gouden Fuseliersspeld) nog eens herhalen: als u mogelijkheden kent voor het plaatsen van advertenties: neem contact op met de redactie!

Gelukkig zijn er ook goede berichten. Over het algemeen zijn de reacties op vorm en inhoud van het blad positief, al moeten leden van de diverse verenigingen soms nog wennen aan het feit dat ze "hun" blad moeten delen. De redactie blijft werken aan de nodige aanpassingen.

Geld is er dus niet genoeg, kopij des te meer! Tot nu toe hebben we voor ieder nummer nog teveel kopij gehad: een luxe probleem dus! Ook een lastig probleem, als redactie sta je iedere keer weer voor de keuze hoe dit moet worden opgelost.

De inhoud van dit blad getuigt van een levende en levendige traditie. Dat blijkt uit de artikelen in dit nummer, o.a. over het regimentsdiner van de Vereniging van Officieren en belevenissen van Fuseliers in den vreemde.

Bij de bijeenkomst van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers, hield Kolonel bd Tony Herbrink een prachtig verhaal over zijn belevenissen in Normandië in 1944. Het tweede deel van de ervaringen van eindredacteur Nelleke Swinkels in het

Met trots dragen Guus van Leeuwe (l.) en Jan Elbers hun gouden Fuseliersspeld

uitzendgebied in Bosnië kunt u in deze editie vinden. Oud-regimentscommandant Lemmen komt aan bod in de rubriek Historie. Bovendien vertellen vader en zoon Hoeberichts, die beiden dien(d)en onder de vlag van ons Garderegiment over hun gedeelde ervaringen.

De redactie wil vanaf deze plaats niet alleen voorzitter Guus van Leeuwe van harte feliciteren met zijn gouden Fuseliersspeld, maar zeker ook Jan Elbers, voorzitter van de Indiëbataljons die op 11 september tijdens de regimentsborrel "zijn" gouden speld kreeg uitgereikt door Genmaj der Fuseliers Nicolai. Echt verdiend en van harte gegund!

We hopen als redactie van de Vaandeldrager nog heel lang van deze bijzondere traditie te mogen getuigen. Met (te) veel kopij en uiteraard een gezonde financiële basis voor het uitgeven van het blad. Ik wens u weer veel leesplezier!

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Voorzitter: R.W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Penningmeester: H. van Beers, Pr. Clausstraat 60, 4761 AM Zevenbergen
Gironummer 1.999.533, "Ver. van Oud Strijders v.d. Kon. Ned. Brigade Prinses Irene"
Sociaal medewerker: Fr. Bakx, Postbus 80, 4840 AB Prinsenbeek

“Het voortzetten van onze traditie is de Fuseliers goed toevertrouwd”

Tekst: Rudi Hemmes, voorzitter van de vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Reünie op 10 juli was een succes

Onze reünie in Oirschot op 10 juli was voor de deelnemers een succes. Helaas waren dat er niet zoveel, maar degenen die er waren hebben een heerlijke dag gehad. Jammer genoeg hadden zich maar weinig mensen opgegeven voor het aangeboden transport. De dag begon natuurlijk wat triest, toen wij op de algemene vergadering stil stonden bij de overledenen van het afgelopen jaar. Dat waren er dit jaar weer veel te veel. De algemene vergadering verliep verder voorspoedig. Er waren geen zaken aan de orde die niet konden worden opgelost. Het bestuur is in zijn huidige samenstelling herkozen en wij konden op tijd naar buiten voor de herdenking van de, tijdens onze veldtocht, gevallenen. Het was schitterend weer en de plechtigheid verliep zeer stijlvol. Elke keer opnieuw is het een emotioneel moment om aan het slot van de plechtigheid langs ons vaandel te lopen. Het is steeds weer geweldig om te ervaren hoe onze Fuseliers met ons meeleven. Het voortzetten van de tradities van de Prinses Irene Brigade is aan hen goed toevertrouwd.

Het gezellig samenzijn vond voornamelijk buiten plaats, vanwege de hitte binnen. De warme zomerperiode, waar wij in juli en augustus van hebben kunnen genieten, was al een tijdje daarvoor begonnen. Je hoefde deze zomer voor de zon niet naar het zuiden en dat hebben velen dan ook niet gedaan. Ik hoop wel dat iedereen ook van de zon heeft genoten en dat er geen nare dingen zijn gebeurd door de hitte en de droogte.

Zij zetten de traditie voort

Herdenkingen en koorduitreiking in Normandië

Op 6 september herdachten wij de bevrijding van Beringen en op 18 september die van Eindhoven. Op 19 september kwamen ongeveer 100 Engelsen, die hier zijn om de operatie Market-Garden te herdenken, bij ons monument in Hedel onze gevallen eer bewijzen. Op 11 oktober viert het historisch museum in Hedel zijn 25 jarig bestaan. Het bestuur van het museum wil de oud-strijders van de Prinses Irene Brigade de hele dag (van 10.00 uur tot 17.00 uur) als haar gast ontvangen. Ik hoop dat velen de gelegenheid hebben bij al die evenementen aanwezig te zijn. Dat geldt ook voor de koorduitreiking op donderdag 11 december in Normandië. Ons 17e Bataljon GFPI gaat er in die tweede week van december oefenen. De Regimentscommandant geeft ons de gelegenheid om aan jonge fuseliers het invasiekoord uit te reiken op het strand, waar de Prinses Irene Brigade is geland. De oud-strijders worden met een bus van Oirschot naar Frankrijk ver-

voerd. Daar wordt een nacht geslapen en de volgende dag is de terugreis. Ik hoop dat velen meekunnen, juist omdat het in Normandië is. De volgende koorduitreiking daar is waarschijnlijk niet voor 2005.

Informatie over al deze evenementen krijgt u bij onze secretaris of bij de Sectie 1 van het Garderegiment.

D-day 2004

Er zijn plannen om in Normandië in 2004 de zestigste verjaardag van D-day feestelijk te vieren. De Militaire Attaché in Parijs is daarmee bezig, maar er is nog niets naders bekend. U krijgt van het Veteranen Platform een brief met de vraag of u in principe bereid bent om mee te gaan. Ik hoop dat velen van u kunnen. Zodra wij iets meer weten laten wij dat horen aan de mensen die zich al hebben opgegeven.

Ik hoop bij al die gelegenheden aanwezig te kunnen zijn en ik kijk naar u uit.

Nieuws van de penningmeester

Tekst: Henk van Beers

Penningen

Wanneer onder de rubriek van de Vereniging van Oud Strijders van de Kon.Ned.Brig. "Prinses Irene" een oproep wordt geplaatst tot het betalen van de contributie(en dat doe ik nu weer) dan is het leuk om geld binnen te krijgen. Veelal betreft het dan leden(donateurs) van de Indië Bataljons of leden van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers. Aangezien er meestal geen goede omschrijving van de gestorte gelden wordt gegeven, moet er telefonisch of langs andere wegen nagegaan worden welke organisatie het betreft of met welk doel de gelden worden gestort. Let u er voortaan zelf even op?

Op of omstreeks 17 februari 2003 is bij leden en donateurs van de V.O.S. Prinses Irene – volgens ontvangen machtigingen – de contributie afgeschreven. Wanneer u nog twijfelt of er wel of niet is betaald, controleer dan even uw eigen afschrijvingen.

Niets gevonden? Wees dan zo goed om op giro

1999533 even € 10,- over te maken. De penningmeester is u dan zeer erkentelijk en dankt u hartelijk.

Draaginsigne Veteranen

Het draaginsigne veteranen zal zo ongeveer wel aan alle veteranen zijn toegezonden. Het Veteraneninstituut heeft toegezegd dat men voortvarend bezig is met het toesturen van het draaginsigne. Er zijn echter duizenden veteranen en dan kan het wel eens even duren voordat ieder zijn of haar insigne heeft ontvangen.

Let wel het veteraneninsigne wordt alleen toegezonden aan die veteraan die geregistreerd staat bij het Veteraneninstituut en in het bezit is van een veteranenpas.

Het veteraneninsigne heeft al meteen voor vragen gezorgd. Wat te doen bij overlijden van een veteraan? Het Veteraneninstituut geeft ons hierop het volgende antwoord: De nabestaanden van de veteraan dienen het Veteraneninstituut in kennis te stellen van het overlijden. Als het goed is wordt hiervan dan melding gemaakt in het computersysteem van het Veteraneninstituut. Post en ande-

re zendingen op naam van de veteraan zou dan niet meer verzonden en ontvangen moeten kunnen worden.

De melding aan het Veteraneninstituut kan zowel telefonisch als schriftelijk (bijvoorbeeld door het zenden van een condoleancekaart). Het adres en het telefoonnummer van het Veteraneninstituut is: Willem van Lanschotplein 2, 3941 XP Doorn, tel. 0343 – 474147, het e-mailadres is: bnmo@planet.nl.

Reünie op 10 juli 2003

Onder het genot van een stralende zon, kwamen zo'n 100 reünisten (mannen en vrouwen) naar het Oirschotse land voor de jaarlijks terugkerende ontmoeting.

Onder hen een aantal ereleden, waaronder onze oud-secretaris zelfs in de rolstoel.

Velen hadden het al warm voordat er ook maar een startsein was gegeven. Warrige omleidingsborden langs de wegen leidden ertoe dat velen verkeerd reden en daardoor te laat kwamen om de reünie vanaf het begin mee te maken.

Nadat onze voorzitter iedereen met een warm welkom had begroet, werd hij zelf ook even in het zonnetje gezet omdat hij in juni zijn 80e verjaar-

dag had mogen vieren en nog steeds de functie van voorzitter bekleeden mag. Een grote ruiker ging Den Haag waarts.

De jaarlijkse vergadering verliep rustig, de aftredende bestuursleden hadden zich herkiesbaar gesteld en werden gewoon – na geen bezwaren – herbenoemd. Verslagen van secretaris, penningmeester en sociaal medewerker werden praktisch zonder enig commentaar in orde bevonden. De voorzitter prees zich gelukkig dat we elk jaar nog zo goed uit de bus konden komen. Zijn dankwoord aan de medewerkers werd ondersteund door de aanwezige leden. Ook dit jaar weer zo'n kleine veertig leden die ons ontvielen waardoor de club steeds kleiner begint te worden.

Nieuws over toekomstige evenementen was op dat moment niet aan de orde, waardoor al snel de ruimte met bar en zitjes kon worden bezet, gevolgd door een als vanouds goed verzorgde rijstmaaltijd.

Onder het genot van een nog steeds sterk stralende zon werd in goed verwarmde auto's of bus de thuisreis weer aanvaard, om daar lekker uit te rusten van de overleefde reis naar Oirschot. Op naar 2004!

Bestuur tijdens de algemene ledenvergadering

Eregroet voor gevallen kameraden

Gezellig samenzijn

Overleden leden Vereniging van Oud Strijders Kon. Ned. Brigade Prinses Irene

Met diep leedwezen namen wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene.

Mw. G.de Wied - van Bon	Leeuwarden	20-02-2003
L.Breugem	Spijkenisse	02-03-2003
Mw. A.Hooghwerff - van Buuren	Oud Beijerland	14-06-2003
J.Waldburgh	Rep.Z.Afrika	18-06-2003
B.de Jong	Canada	07-07-2003
L.Nieweg	Duiven	08-07-2003
Mw. J.Plasmans - Steers	Bergen op Zoom	28-07-2003
J.de Waal	Bussum	11-08-2003
P.Burgers	Ede	12-08-2003
P.Havermans	Middelharnis	16-08-2003
P.Gelissen	Beek	31-08-2003

Bij overlijdensgevallen (van leden van bovengenoemde vereniging) graag bericht aan F.J. Bakx, Postbus 80, 4840 AB Prinsenbeek.

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

Secretariaat:
Nic. Beetsstraat 29
6901 LW ZEVENAAR
0316 524002

Nederlandse Veteranendag

Tekst: Jan Elbers

Op 26 juni j.l. heeft de Commissie Nederlandse Veteranendag haar eindrapport aangeboden aan de Staatssecretaris van Defensie. Namens het Veteranen Platform had de voorzitter, de heer A.H.P. Knoppies, zitting in de Commissie en deze was dan ook aanwezig bij de officiële aanbieding van het rapport.

In zijn toespraak gaf de Staatssecretaris van Defensie, de heer C. van der Knaap, aan zeer verheugd te zijn met de Nederlandse Veteranendag als teken van maatschappelijke erkenning van Veteranen. De datum voor de jaarlijks terugkerende Nederlandse Veteranendag zal zijn op 29 juni, zijnde de verjaardag van ZKH Prins Bernhard. Met name de betrokkenheid van de Prins in het algemeen en bij de Nederlandse Veteranen in het bijzonder heeft hierbij een belangrijke rol gespeeld. Er zal naar worden gestreefd om de eerste Nederlandse Veteranendag te laten plaatsvinden op 29 juni 2004.

De eerste Nederlandse Veteranendag moet de basis leggen voor alle volgende Veteranendagen. Daartoe zal een uitvoeringscomité worden ingesteld, waarin de IGK, de Ministeries van OCW en BiZa, vertegenwoordigers van provincies en gemeenten en het Veteranen Platform zitting hebben. De Nederlandse Veteranendag is een uiting van maatschappelijke erkenning door de Nederlandse samenleving aan de Nederlandse Veteranen van oorlogstoneelen en van vredesmissies.

De dag krijgt een volstrekt eigen karakter en komt niet in de plaats van de reeds bestaande (Krijgsmachtdeeleigen) Veteranendagen. De Nederlandse Veteranendag moet, aldus de Commissie meer diepgang verschaffen aan de relatie tussen de voormalig militair en de maatschappij - en - in het bijzonder bouwstenen leveren voor maatschappelijke erkenning.

Negende landelijke Indië- en Nieuw Guinea veteranendag in Dalen

Tekst: Wim ter Horst

Op zaterdag 5 juli 2003 vond in Dalen de 9e Landelijke Indië- en Nieuw Guinea veteranendag plaats. Volgend jaar zal nog één keer deze her-

denking op grootschalige wijze plaats vinden en vanaf 2005 zal de veteranendag in afgeslankte vorm worden voortgezet.

De grote militaire tent, stroomde geleidelijk aan vol met zo'n 1200 veteranen en hun partners of begeleiders. De ceremoniemeester opende de dag, waarna de heer G. Rotman, voorzitter van Dametin een welkomstwoord sprak. Hierna was het woord aan pater L.M. van de Bol. Hij was destijds aalmoezenier in Indië en dus zelf ook Indiëveteraan. Op zeer amusante wijze sprak hij de aanwezigen toe, wat hem dan ook een welverdiend applaus opleverde.

Hierna volgde een toespraak door dhr. J. Dijks, waarnemend commissaris van de Koningin in Drenthe, die in zijn toespraak de betrokkenheid van de provincie met Dametin benadrukte. Bij het monument werd de herdenkingsceremonie muzikaal begeleid door de Koninklijke Militaire Kapel en namens Defensie hield Generaal Majoor van Diepenbrugge een toespraak, die de Veteranen een "riem onder 't hart" deed steken.

Na de toespraak van de Burgemeester van Coevorden, Mr. ing. B.P. Jansema volgde, zoals gebruikelijk, weer een ontroerende en gloedvolle declamatie door, en uit het werk van mevrouw A.G. Steenstra.

Na de vlaggenparade volgde de kranslegging met aansluitend het defilé langs het monument. In de grote tent was inmiddels de rijstmaaltijd in gereedheid gebracht en na het nuttigen van deze

bijzonder smakelijke hap hebben velen van de veteranen nog een paar uurtjes doorgebracht op een terrasje in het gezellige dorp Dalen, waar te genieten viel van een Pasar Malan, Indische muziek en dans, afgewisseld door een modeshow met een aantal "exotische schone". Het was weer een gezellige dag in Dalen.

Monument van Jan Soldaat in Dalen

Roermond 2003

Tekst: Wim ter Horst

Op zaterdag 6 september trok het legioen van de "7 september divisie" weer massaal naar Roermond voor de jaarlijkse herdenking van de meer dan 6200 sobats, die in hun diensttijd in de tropen het allerhoogste hebben gegeven, dat een mens kan geven, namelijk hun leven.

In het prachtige stadspark "Hattem" staan in de roestvrij stalen zuilen de namen van deze sobats gegraveerd, geflankeerd door het borstbeeld van Generaal Spoor, die ook rust op het Ereveld "Menteng Pulu" te Djakarta.

Het Veteranen Instituut had in haar brief reeds vermeld, dat er ongeveer 21.000 Indië- dan wel Nieuw Guinea veteranen per spoor naar Roermond zouden komen. Bij onze aankomst bleek het dan ook enorm druk te zijn. Er was bijna

geen vrije stoel meer over. Bij het ontmoetingspunt van de Irene Indië Bataljons, herkenbaar door het logo "7 GRPI", waren al verschillende Irene veteranen verzameld. Leden van zowel 3, 4, 5, 6 en 7 Irene kwamen hier in de loop van de dag een handje schudden en een praatje maken.

Om exact 13.30 uur begon de heer T. Jorna met zijn inleiding tot de aanvang van de plechtigheid en gaf het woord aan de voorzitter van de stichting de heer H. Cremers, die in zijn welkomstwoord, de in zeer grote getale opgekomen veteranen, alsmede de diverse genodigden, waaronder de Minister van Defensie, de heer H.G.J. Kamp, van harte welkom heette.

Hierna volgde het openingsgebed, uitgesproken

door de luchtmachtaalmoezenier b.d. J. van Aggelen, waarna een gloedvolle en met een hartelijk applaus beloonde toespraak door de Minister van Defensie volgde. Hij is van een generatie, die de geschiedenis van de Indië en Nieuw Guinea veteranen slechts kent uit de getuigenissen van deze veteranen maar wist, door een aantal "plots" in zijn toespraak heel duidelijk aan te geven, wat wij in de Tropen hebben doorleefd. In zijn dankwoord aan de Minister merkte de heer Jorna nog op, dat hij hoopte dat de kern van deze toespraak aanleiding mocht zijn, de bezuinigingsdrift op het Ministerie geen gevolgen te laten hebben voor "Roermond" en het veteranenbeleid in het algemeen.

Na het signaal Taptoe volgde een minuut stilte en gedurende deze stilte bracht de Koninklijke Luchtmacht een eerbetoon aan onze gesneuvelde sobats, door in de "Missing Men" formatie te komen overvliegen. Dit is altijd één van de hoogtepunten tijdens de herdenking. Jammer was echter dat de vier straaljagers nu vanaf de stadszijde kwamen aanvliegen. Door de vele grote en hoge

bomen aan die kant ziet men de vliegtuigen later, dan wanneer ze vanuit de tegenoverliggende richting komen.

Ook dit jaar weer bracht de heer Jan Huyskens zeer gevoelvol zijn declamatie, met de titel: "6200 namen in de zuilen gegraveerd". Na het bekende vlagceremonieel volgde de kranslegging, waarbij het aantal kransen weer hoger was dan vorig jaar (120 stuks). Namens de Vereniging Oud Strijders van de Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene heeft de heer H. Hermans (5 Irene) een krans gelegd.

Een van de vele kransen die werden gelegd in Roermond, was die van GRPI

Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie
4^e Bataljon

Secretariaat:

Nic. Beetsstraat 29
6901 LW Zevenaar
0316 524002

In memoriam

Tekst: Theo van Alst

Helaas moeten wij ook deze keer weer melding maken van het overlijden van enkele sobats van het 4e Bataljon. Dit jaar overleed A. de Wijs uit Terheijden. Hij was

destijds bij de Stafcie.

J. Hottinga uit Ursum overleed in juli j.l. Hij was bij de 4e Cie.

J. Boon uit Rotterdam van de 2e Cie overleed 24 augustus j.l.

Onlangs ontving de secretaris bericht dat in april j.l. J. Timmermans uit Rotterdam is overleden.

Hij was bij de Stafcie.

Recentelijk kwam het bericht dat J. Kanters uit Bakel van de 4e Cie al in 1999 is overleden.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe om dit grote verlies te verwerken.

De secretaris heeft telkens een condoleance gestuurd namens de Reüniecommissie en collega-veteranen uit de buurt verzocht de uitvaartdienst bij te wonen.

Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat:

H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans

Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,

tel. 0475-404404

ine.speelberg@voetbal.nl

In memoriam

Met leedwezen nemen wij kennis van het overlijden van:

J.A.M. Eggink te Velp op 26 juli 2003

A. Uit den Bogaard te Teuge op 14 augustus 2003.

H. Verwoerd uit Lekkerkerk overleden op 7 juli 2003

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Dat zij rusten in vrede.

Terugblik op de reünie van 11 september 2003

Na een druilerige najaarsdag leek het alsof het op 11 september weer opnieuw zomer was geworden. Onder een stralende zon ontving de Reüniecommissie van 5 GRPI haar gasten.

Na de ontvangst met de koffie en het Brabantse worstenbroodje heette voorzitter Hermans iedereen van harte welkom. Omdat de Regimentscommandant naar zijn achtergebleven BravoCie in Bosnië was, sprak de PBC majoor van Dijk de reünisten toe. Om 10.30 begon de dodenherdenking, kranslegging en defilé langs het monument. Daarna was het tijd voor een gezellig samenzijn om onder het genot van een drankje en een hapje oude herinneringen op te halen. Na de traditionele rijstmaaltijd vertrok iedereen weer moe maar voldaan terug naar huis. Meer nog dan voorgaande korte terugblik vertellen u deze foto's van een geslaagde reünie.

PBC, majoor Van Dijk spreekt het gezelschap toe

M.J.Jansen legt de krans bij het monument

Voorzitter Hermans spreekt de namen uit van de gevallen kameraden

Wij blijven gedenken

Defileren langs het monument

De reüniecommissie

Herinneringen ophalen aan de tijd van toen

Weet je nog wel, die ene keer...

S – Ireentje nr.50

Contactblad van het 6e Bataljon Garderegiment “ Prinses Irene “

Reüniecomité

Het reüniecomité wordt gevormd door:

Jan Elbers, Kluzeweg 264, 6815 EJ Arnhem. tel. 026-3514227.

Harry Vleeming, St. Willibrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort. tel 026-3118271

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX

Doornenburg. tel.0481-423410.

Fred Muskee, Eilandplein 266, 6922 EP Duiven. tel.0316-280014.

Rekening bij de Rabobank Arnhem, onder nr. 15.86.65.996, alsmede

een girorekening onder nr. 19.30.405.

Beide rekeningen staan ten name van 6e Bat. G.R.P.I.

Regimentsblad De Vaandeldrager

Tekst: Jan Elbers

In Checkpoint nummer 4 van juni 2003 werd onder de kop “UITGESPELD OF ONGELEZEN BIJ HET OUD PAPIER?” de vraag aan de orde gesteld of dit blad nog wel in een behoefte voorziet en dus gelezen wordt of dat dit ongelezen bij het oud papier verdwijnt.

Dit onderwerp heeft ons aan het denken gezet!! Het is geen publiek geheim dat de werkelijke kosten van ons regimentsblad “ De Vaandeldrager” door de Indië-Bataljons niet op te brengen zijn. Weliswaar is het een uitstekend verzorgd blad, waaraan wij gaarne willen blijven deelnemen, maar dan moet dit wel betaalbaar blijven. De Voorzitter van de Stichting Brigade en Garde Prinses Irene heeft er in De Vaandeldrager herhaaldelijk op gewezen, dat de kosten van het Regimentsblad kunnen worden verminderd door een toename van advertenties en een wat meer sobere uitvoering. Er is inmiddels een Commissie ingesteld, die deze kwestie nader gaat onderzoeken. Hopelijk met een gunstig resultaat. Voor wat ons Bataljon betreft, hebben wij ons af-

gevraagd of er onder onze lezers en lezeressen ook zijn, die handelen als in de aanhef werd gemeld. Indien dit bij u ook het geval mocht zijn, dan is een briefje of telefoontje aan ondergetekende voldoende om u van de adressenlijst te schrappen.

Een andere kwestie betreft het bezoek aan onze reünies. Hoewel wij voor iedere reünie ook de weduwen van onze overleden sobats apart uitnodigen, moeten wij helaas constateren, dat wij slechts zelden de vrouw van een overleden kameraad mogen begroeten. Het kan zijn dat door het overlijden van de partner de band, welke in het verleden is ontstaan tijdens gehouden reünies, ook verbroken is. Daarom wordt er bij de uitnodiging altijd vermeld, dat u zich kunt laten vergezellen van een familielid of kennis, zodat dit uw aanwezigheid zou kunnen vergemakkelijken. Helaas heeft dit niet het verwachte resultaat opgeleverd. Dit moesten wij even kwijt!!

In memoriam

Helaas moeten wij in dit nummer weer het overlijden melden van enkele bataljonsvrienden:

N.M.P.C. Huyzer uit Amsterdam in februari 2003.

J. van Acquoy uit Vuren op 11 mei 2003

R. de Graaf uit Bilthoven op 19 juli 2003

P.A. van der Vlies uit Heiloo op 8 juni 2003.

Wij wensen de nabestaanden veel kracht en sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbaren. Dat zij mogen rusten in vrede.

Tenslotte

Hopen wij dat u genoten hebt van een zonnige zomer en wensen u een goede gezondheid toe en eindigen met de hartelijke groeten van Harry, Piet Fred en Jan.

Zeventiende reünie van het Zesde Bataljon

Op donderdag 25 september waren er weer vele sobats naar Oirschot gekomen voor de zeventiende reünie van ons bataljon.

Het programma begon iets later vanwege treinvertragingen in den lande waardoor we op enkele van onze vrienden wat langer moesten wachten.

Na het woord van welkom door voorzitter Jan Elbers, sprak regimentsadjutant Asveld namens de Regimentscommandant de aanwezigen toe. Vervolgens begaf het gezelschap zich naar het heliveld voor de immer stijlvolle herdenking. Na het dodenappèl en het leggen van de krans ter nagedachtenis aan die sobats die niet mee terugkeerden uit Indië, defileerde het gezelschap langs het monument met alle namen van de gestorven kameraden. Na afloop van de plechtigheid was er onder het genot van een hapje en een drankje gelegenheid om bij te praten. Een heerlijke nasimaaltijd vormde het slot van al weer een geslaagde reünie. Een woord van dank voor de inspanningen van het reüniecomité is zeker op zijn plaats.

De Vaandeldwacht en een delegatie van het 17de bataljon staat aangetreden op het heliveld.

Voorzitter Jan Elbers heet de aanwezigen welkom

Kranslegging ter nagedachtenis aan gevallen kameraden

Nieuws van het Zevende Bataljon GRPI

BATALJON BERDJALAN

reizend bataljon

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,
Jo van der Weerd, voorzitter, Houttuinen - Noord 33, 7325 RE
Apeldoorn, tel. 055-3662338, Wim ter Horst, Secretaris/
Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207
Email: wg.terhorst@chello.nl, Willem Bruger, Europalaan 62, 6991
DD Rheden, tel. 026-4953186 Postbankrekening: 4347 ten name
van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.
Bankrekening: ABN-AMRO 53.25.29.650 ten name van Bataljon
Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

Van de voorzitter

Tekst: Jo van der Weerd

Het voltallige bestuur is zaterdag 6 september naar Roermond geweest, naar de jaarlijkse nationale herdenking van de militairen die in het voormalige Nederlands Oost-Indië en op Nieuw-Guinea om het leven zijn gekomen. Wij plaatsen altijd een bord met de naam van ons bataljon er op als contactpunt. Veel sobats kwamen naar dit ontmoetingspunt om het bestuur de hand te drukken en even bij te praten. Het overvliegen van de Koninklijke Luchtmacht in de missing – man – formatie vind ik zeer indrukwekkend. De secretaris doet uitgebreid verslag van deze herdenking in het stadspark “Hattem” te Roermond.

De dag van onze reünie nadert met rasse schreden. Het zijn weer drukke dagen voor het bestuur. We hebben een draaiboek samengesteld waarin de voorbereidingen nauwkeurig staan beschreven, zoals: Maaltijden bespreken ; Pendelbussen voor vervoer van Eindhoven naar Oirschot; Nummers van de prijzen voor de verloting etc. Dit is zo maar een greep uit een lange lijst van zaken die van tevoren moeten worden geregeld. Ook wat er op de reüniedag moet gebeuren en wie doet wat. Dat is alles keurig beschreven in het draaiboek van zes bladzijden.

Als het draaiboek gereed is wordt dit met de helpers (sters) besproken. Hiervoor wordt een centrale plaats afgesproken. Dit jaar was dat in

Apeldoorn.

Naast de partners van de bestuursleden zijn er een aantal personen die het bestuur op de dag van de reünie helpen. Hun namen mogen best eens worden genoemd want ze verzetten belangeloos erg veel werk. Het zijn Felix de Bruin, Loes Huiben, Karel en Tonnie Derks en An Hettinga. Ze leveren een belangrijke bijdrage aan het welslagen van de reünie.

We zien weer uit naar een fijne dag in Oirschot.

Een blad van allen voor allen...

Tekst: Wim ter Horst

Sinds 2002 maken wij deel uit- en gebruik van het Regimentsblad “De Vaandeldrager” voor onze algemene en onderlinge contacten. Het is een uitstekend verzorgd, fraai kleurenblad, waarin het gehele Regimentsgebeuren wordt belicht van jong tot oud, of omgekeerd.

Een blad van allen voor allen, die ooit deel uitmaken hebben van de Koninklijke Brigade Prinses Irene, het Garde Regiment Prinses Irene of nog deel uitmaken van het Garde Regiment Fuseliers Prinses Irene en zij die enige affiniteit hebben met het Fuseliers Regiment.

In de periode, dat wij hebben deelgenomen zijn er echter diverse keren financiële problemen ge-

weest, om dit mooie (maar dure) blad te betalen. Tot nog toe is het echter altijd op de één of andere manier opgelost. In 2002 zijn er geen vier, doch slechts drie nummers verschenen en in 2003 is een oplossing gecreëerd, onder andere door vooruitbetaling door de Brigade, contributie aanpassing bij de VVOGFPI, alsmede tot op de bodem leegschrapen van de kas van de Stichting Brigade en Garde, waardoor de financiering tot en met dit nummer is gewaarborgd.

De Indië Bataljons hebben, conform de afspraken die bij de toetreding zijn gemaakt, echter nooit meer betaald, dan zij voor hun eigen contactblad, in ons geval was dat Bataljon Berdjalan, op hun begroting hadden staan. In 2002 bleek alras, dat dit bij lange na de kostprijs niet dekte. Op de ALV van de Vereniging van Oud Strijders van de Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene werd besloten, dat voor het jaar 2003 de Indië Bataljons op hun begroting de post "contactblad" met ruim 50 % zouden verhogen ten opzichte van het jaar daarvoor. Bij voorbaat stond echter al vast, dat deze verhoging de kosten van de Vaandeldrager nog maar voor slechts ongeveer 60% zou dekken. Het tekort, dat hierdoor bij de "Vaandeldrager" ontstond is gedekt door advertentie opbrengsten en het "leegschrapen" van de stichtingskas.

Het lukt helaas niet echt om potentiële adverteerders te krijgen voor ons blad. Als redenen hiervoor zijn aan te voeren: De geringe oplage (ongeveer 2500 exemplaren) en de algemene recessie in de Nederlandse economie.

Het huidige nummer van de Vaandeldrager is tevens het laatste dat onder het bestaande contract door Gianotten wordt gedrukt. Er is een commissie ingesteld, die gaat onderhandelen met Gianotten en/of een andere drukker voor een vernieuwde en betaalbare Vaandeldrager.

Het is inmiddels bij de Stichting Brigade en Garde bekend, dat de Indië Bataljons zullen moeten afhaken van de Vaandeldrager, indien het blad niet tegen een prijs is te leveren, die de Indië Bataljons nu betalen (dat is ongeveer € 1.30 per exemplaar en wij betwijfelen of er voor die prijs een representatief blad te realiseren is). Hoe deze onderhandelingen zullen aflopen is uiteraard nu nog niet bekend, maar wij blijven u op de hoogte houden.

Gewoon een verjaardag

Tekst: Wim ter Horst

Op 5 juni 2003 werd de heer H.J. Schrover, indertijd C.C. van de 4e Compagnie van 7 GRPI, 85 jaar. Hij en zijn vrouw Jacomine hadden voor deze gelegenheid een 12 tal "jongens" van Manokwarie met partner uitgenodigd om dit heuglijke feit te vieren.

Rond half elf in de ochtend kwamen de gasten vanuit het hele land (Zuid-Holland, Limburg, Brabant, Overijssel, Gelderland en Groningen) bijeen in "De Eekenhof" te Emmen om Henk Schrover te feliciteren.

De ontvangst was met koffie en gebak, daarna werd er gezellig geborreld en de weersomstandigheden waren van dien aard, dat het overgrote deel van de dag buiten (onder de parasols) kon worden doorgebracht.

Wim ter Horst hield een toespraak, waarna hij aan de jarige een oorkonde aanbood, waarop de namen van de gasten waren vermeld.

Gerrit van Munster, had een nieuwe tekst gemaakt, op het bekende lied, "24 rozen", van Toon Hermans. Hij begeleidde zich zelf op de gitaar en het hele koor zong uit volle borst het refrein mee: "De luit is 85, de luit is 85 de luit is 85 jaaaaar". In een soort ganzenmars werden er 24 rozen overhandigd en keurig gerangschikt in een grote vaas.

Namens Henk deelde zijn vrouw Jacomine aan de manlijke gasten een herinneringsbeker(tje) aan Manokwarie uit met daarin een nummer voor een attentie ter gelegenheid van deze verjaardag.

Herinneringsbeker(tje) aan Manokwarie

De dames kregen een zelf geborduurd (geur)zakje aangeboden.

Na de nodige hapjes en drankjes werd er een korte wandeling gemaakt naar een in de buurt gele-

gen “hunebed”. Terug in de Eekenhof pakte Gerrit opnieuw zijn gitaar en werd er door alle aanwezigen ons lijflied over Manokwarie gezongen (melodie: “daar bij die molen”). Goos Riezebos heeft van deze dag een fraaie fotosessie gemaakt.

Tegen vier uur in middag gingen we met zijn allen naar binnen om deel te nemen aan een koud en warm buffet. Dit buffet was in één woord te omschrijven: Klasse!

Iedereen heeft genoten van deze dag, niet alleen van de attenties, de hapjes, de drankjes en het buffet, maar bovenal van de sfeer die er heerste, de vriendschap en saamhorigheid, kortom we waanden ons weer in “Tempo Doeloe”.

Voldaan en met een heel fijn gevoel over deze dag werd er tegen 7 uur in de avond afscheid genomen en vertrok iedereen weer naar huis.

Natuurlijk mag een groepsfoto niet ontbreken

Aankomst 7 Irene te Padang

Tekst: E. van 't Hoog (2e Cie)

Het orgaan van het Garde Regiment Prinses Irene schreef in februari 1950 hierover het navolgende artikel:

“Op dinsdag 25 oktober 1949 kwam het 434e Bataljon (7 GRPI) per m.s. Volendam in de Koninginnebaai aan en ging aldaar voor anker. De ontscheping moest vanwege de onbetrouwbare diepte van de haven buitengaats geschieden, waardoor veel oponthoud ontstond. Daarom werd in de namiddag alleen maar de Ondersteuningscompagnie ontscheept en in Emmahaven ondergebracht. Het was niet mogelijk om een deputatie van het 5e Bataljon aan boord van het ms Volendam te krijgen. Desalniettemin is het “Irene-Sextet” per landingsvaartuig om het schip heen gevaren om aldus het 434e Bataljon toch nog met enige muzikale klanken te verwelkomen. Spoedig moest deze wel-

komstmuziek worden afgebroken, omdat enige muzikanten last van zeeziekte kregen. Bij het aan wal gaan werd aan alle militairen van het nieuwe Bataljon een extra editie van de “Irene-Soos” aangeboden.

De daarop volgende dag werd de rest van het 434e Bataljon ontscheept. Dit ging vrij langzaam, omdat het gehele Bataljon met behulp van een aantal sloepen, welke voortgetrokken werden door een motorboot, aan de wal moest worden gebracht.

Op de kade stond een grote deputatie van het 5e Bataljon gereed om de nieuwelingen te verwelkomen. Velen waren op allerlei slinkse manieren op de afgezette kade gekomen, om toch maar niets van de aankomst van het zusterbataljon te missen. Ook nu verwelkomde het Irene-Sextet op de kade, echter nu vrij van zeeziekte, de nieuwelingen met enig muzikale klanken. De band was gezeten op een wapon carrier, waarlangs een spandoek was aangebracht, waarop stond: “Welkom 7 Irene”.

In memoriam

Tekst: Wim ter Horst

Op 5 juni 2003 is overleden F.L. van Gulik. Frans was een trouw reünie gast. De vorige reünie kon hij in verband met zijn gezondheid niet meer meemaken, zodat wij zijn vrouw, bij ons in Soerabaja bekend als “zuster Roos”, ook niet meer hebben gezien. Zij belde mij op 16 augustus 2003 op om deze droeve tijding door te geven. Wij wensen haar veel sterkte.

Regimentsflitsen

Op weg naar een nieuw evenwicht

**Tekst: Lkol der Fuseliers, Harold Jacobs,
Bataljons- en Regimentscommandant**

Afgelopen week heb ik deelgenomen aan de commandantenreis SFOR 14. Ik heb genoten van het goede werk wat onze opvolgers verrichten. De resultaten van met name de Harvest Operaties zijn fantastisch. Onze Fuseliers in Suica, Bugojno en Novi Travnik doen het geweldig goed. Ik ben trots op jullie. Nog maar een paar weken en jullie missie zit er al weer op. Succes met de laatste loodjes.

Reorganisatie zal leiden tot gedwongen ontslagen

De consequenties van de plannen voor Defensie, op Prinsjesdag gepresenteerd, brengen ons aan de vooravond van wellicht de grootste reorganisatie sinds het opheffen van de dienstplicht. Hadden we al te maken met de tijdelijke blokkering van een groot aantal van de functies voor onze Fuseliers en korporaals, dan komt daar nu nog een stuk onzekerheid bij voor onze beroepsmilitairen onbepaalde tijd. De komende maanden zullen de gepresenteerde plannen worden uitgewerkt. Vervolgens zal dan duidelijk worden waar in de KL 5220 functies worden geschrapt. Dat dit helaas ook leidt tot gedwongen ontslagen is onvermijdelijk. De komende tijd zal het sociaal plan in overleg met de vakbonden worden opgesteld. De Pantserinfanterie in het algemeen vaart wel bij de plannen. Er wordt namelijk een vierde pantserinfanteriebataljon opgericht. Dit betekent dat wij geen D-Cie zullen krijgen. In de onderbouw biedt dit extra mogelijkheden voor onderofficieren en officieren. Aangezien er een extra pantserinfanteriebataljon bij onze brigade komt, betekent dat ook meer mogelijkheden voor onze Fuseliers.

Nieuw materieel

We zullen de komende jaren te maken krijgen met de instroming van nieuw materieel. Waarschijnlijk volgend jaar al de Fennek, het nieuwe verkenningsvoertuig. Maar ook voor de nieuwe Anti Tank pelotons zal de Fennek als voertuig gaan dienen. Onze YPRn zullen worden vervangen door nieuwe voertuigen. Mortieren 81 mm zullen instromen bij het bataljon. Wissellaadsystemen zullen hun plaats vinden in het nieuwe fysieke distributiesysteem. Op de toekomst van ons geneeskundig peloton en ons bevo peloton wordt op dit moment nog gestudeerd.

Ik maak mij zorgen over de toekomst van onze personeelsdienst en compagniesadministraties. "De uitvoering van het personeelsbeheer blijft een verantwoordelijkheid van de operationele of de uitvoerende eenheden en wordt meer dan ooit een lijnverantwoordelijkheid. Het lijnmanagement wordt hiertoe ondersteund door professionele personeelsdiensten" (citaat personeelsbrief Prinsjesdag).

De wissel die ik trek op mijn commandanten en personeelsdienst is al enorm. Het onbekende van gecentraliseerde personeelsdiensten doet vermoeden dat wij niet meer die persoonlijke aandacht kunnen geven, waarvan wij vinden dat onze mensen die verdienen en die de laatste jaren zijn kracht heeft bewezen. Laten we samen binnen de mogelijkheden zoeken naar de beste oplossingen. De komende jaren staat de KL in de steigers. Vele tolleren staan los. Maar we gaan ook gewoon door met opleiden en trainen, om ons voor te bereiden op toekomstige missies, waar en wanneer die dan ook mogen zijn. Dat dit de komende periode niet altijd even makkelijk zal zijn is evident. Laten we er in ieder geval samen de schouders weer onder zetten.

Volo et Valeo!

FakFak veertig jaar later

**Tekst: Maj der Infanterie b.d. H.J.J. Hoeberichts (vader)
Eerste-luitenant der Fuseliers, Benjamin Hoeberichts (en zoon)**

In mijn functie van PC bij de Acie van 17 Painfbat GFPI ben ik tussen oktober 2002 en mei 2003 uitgezonden met SFOR 13. In de voorbereidingen op die uitzending werd al snel duidelijk dat mijn peloton, samen met het eerste mortierpeloton en een stafelement, in eerste instantie gelegerd zou worden op de nieuwe Nederlandse base Sujica. Zoals bekend bestaat binnen ons Garderegiment de gewoonte locaties waar Fuseliers verblijven te vernoemen naar voor het Garderegiment historische plaatsen. Het zevende Indië-bataljon heeft onder de naam Prinses Irene een periode doorgebracht in het toenmalige Nederlands Nieuw-

Guinea, onder andere gelegerd in het plaatsje FakFak. Nu wil het toeval dat een aantal jaren later, tussen 1960 en 1962 mijn vader ook gelegerd is geweest te FakFak. Toen bleek dat ook de vader van de C-Ateam, majoor De Jong, enige tijd heeft doorgebracht in FakFak was de keuze voor een naam gauw gemaakt: "Tigerbase FakFak".

Tijdens de uitzending hebben mijn vader en ik het idee opgevat om, na mijn terugkomst in Nederland, een artikel te schrijven zowel in de "Vaandeldrager" als in het periodiek van Nieuw-Guinea Reünisten. Zo hopen wij een beeld te schetsen van de verschillende ervaringen van een pelotonscommandant op uitzending onder compleet verschillende omstandigheden. Een heel aantal lezers van de Vaandeldrager kan zich waarschijnlijk een redelijk beeld vormen bij Bosnië. Vandaar wat meer nadruk op het stukje van mijn vader.

Tijgerbase FakFak in Sujica

Eerste Ltnt Hoeberichts naast een foto van het oude FakFak

Ccie 6 IB, FakFak, Nederlands Nieuw-Guinea

Bij de soevereiniteitsoverdracht aan Indonesië maakte Nederland een niet door Indonesië geaccepteerd voorbehoud waar het de soevereiniteit over het westelijk deel van Nieuw-Guinea betrof. Al vanaf die soevereiniteitsoverdracht vonden er infiltraties door Indonesische (para)militairen plaats aan de zuidkust van Nederlands Nieuw-Guinea (NNG). Deze infiltraties werden aan het einde van de jaren '50 frequenter en er werd besloten het aantal troepen op te voeren.

Tussen eind 1960 tot begin 1962 waren er aanwezig:

- KM 1 onderzeebootjager, 2 fregatten, 3 infanteriecompagnieën van het korps mariniers 7 bewapende neptune vliegtuigen (vanaf medio 1961) van de marine luchtvaartdienst.
- KL Het 6e Infanteriebataljon (6 IB) met 6 infanteriecompagnieën en 1 afdeling Lua.
- KLu 1 squadron a 12 jachtvliegtuigen.

Op het terras bij de manschappenkantine, de dag na aankomst in het tenue "kaki lang"

Organisatie

Van de 6 infanteriecompagnieën hadden er 3 standplaats Sorong. De overige 3 compagnieën werden aan de zuidkust gelegd, te weten in FakFak, Kaimana en Merauke.

Naast 2 infanteriepelotons bestond de compagnie nog uit een ondersteuningspeloton en een staf-element. In dat stafelement bevonden zich een paar merkwaardige functies, waaronder die van timmerman, kapper, bedienaar diesellaggregaat en bakker.

Het ondersteuningspeloton bestond uit een groep zware mitrailleurs (watergekoelde Browning .30) en een groep terugstootloze vuurmonden van 75 mm.

Aan transportmiddelen waren er, binnen de compagnie, 2 x jeep Nekaf met 2 tons trailer.

In het voorjaar van 1961 kwam daar een wapendrager YA 126 (eentonner) en 2 zeewaardige zogenaamde Mappiboten, voorzien van een .50 af-fuit bij. Elke Mappiboot kon zo ongeveer een half peloton verplaatsen met een snelheid van circa 6 mijl per uur (ca. 11 km).

Tot begin januari 1961 was voor zeetransport een LCPR van de marine ter beschikking.

Het infanteriepeloton bestond normaal uit drie infanteriegroepen en een ondersteuningsgroep. De infanteriegroepen werden uitgerust met een tweede lichte mitrailleur (bren gun .303) met af-fuit. De ondersteuningsgroep kon daarnaast beschikken over een mortier 60 mm.

Na afloop van de oefenparade klimmen we de weg omhoog naar de kazerne

Op de hiervoor beschreven organisatie is, zowel om reden van legering als om operationele redenen, feitelijk ingegrepen door het, vanaf het moment van aankomst, onder bevelstellen van, per peloton, een TLV 75 mm ploeg.

De standaardbewapening van het peloton was de karabijn, alleen de mitrailleurschutters (3 x), de mortierploeg (4 x) en de pelotonscommandant (1 x) waren organiek bewapend met een pistool. Daarnaast waren er per tirailleurgroep 2 x extra geweer Garand. Waarvan één met een kijker tot sluipschuttersgeweer worden gemaakt. Ook kon er met een Garand geweergranaten worden afgevuurd.

Opdracht en uitvoering

De opdracht was gebiedsbeveiliging, waarbij in eerste instantie het gebrek aan (zee)transportmiddelen ons parten speelde. Er kon slechts een beperkt aantal kampongs te voet worden bereikt, waarmee veel tijd gemoeid was. Er waren haast geen verbindingswegen of paden. Om het ongeveer 40 km noordelijker gelegen Kokas te bereiken moest twee dagen worden gelopen. Gebiedsbeveiliging leidde dus per definitie tot meerdaagse patrouilles. De problemen bij meerdaagse patrouilles waren, afgezien van het feit dat de deelnemers aan de patrouille tenminste fit en bij voorkeur getraind moesten zijn, tweeledig, te weten, hoe houd of maak ik verbinding met FakFak en hoe krijg ik te eten.

Terwijl het bivak wordt opgeslagen en er gekookt wordt, is het zaak verbinding te krijgen met FakFak

Voor het tot stand brengen van een verbinding werd, bij meerdaagse patrouilles, altijd een telegrafist, soms niet of nauwelijks getraind, meegenomen en een zender/ontvanger ANGRC 9 met dynamo en overig toebehoren en verdeeld in 3 (zware) draaglasten. In de praktijk kon je met deze ANGRC 9 vrijwel nooit het soms maar 15 km verder gelegen FakFak bereiken. Het scheen iets te maken te hebben met de toegewezen frequen-

ties. De geruststellende gedachte was dat je met dat ding vrijwel zeker het circa 450 km verder gelegen Biak kon bereiken.

Tijdens een patrouille van meer dan twee weken is het heerlijk om jezelf en je kleren weer eens te kunnen wassen

Aan eten kon je, mits de patrouille tenminste de sterkte van een groep had, voor maximaal 4 dagen meenemen. Binnen een week na onze aankomst vond de eerste Indonesische infiltratie in de Etnabaai plaats. Vrijwel onmiddellijk na het constateren van de infiltratie, door een patrouille van de Algemene Politie, werd om militaire bijstand gevraagd. Die werd verleend door de compagnie mariniers die net was gevormd uit de door de KL afgeloste detachementen te FakFak, Kaimana en Merauke.

In de loop van 1961 waren er wat infiltraties, maar was er tot 19 december feitelijk sprake van wat rimpelingen in de feitelijke vredestoestand. Op 19 december gaf de toenmalige Indonesische president, Soekarno opdracht om op Irian Barat, zoals zij NNG noemden, de Indonesische soevereiniteit te vestigen. Een eerste treffen tussen beide strijdkrachten vond plaats toen Indonesische MotorTorpedoBoten (MTB's) in de late avond van 15 januari 1962 een poging deden eenheden af te zetten in de Etnabaai. Het kostte de Indonesiërs ca. 100 doden, waaronder een brigadegeneraal, toen een van de MTB's door het fregat "Evertsen" tot zinken werd gebracht. De overige MTB's maakten daarop rechtsomkeert.

In de volgende maanden bestonden de Indonesische activiteiten vooral uit af en toe ergens een beschieting door een P51 "Mustang" en vooral uit het onverhoeds opduiken van een aantal MTB's.

Van maandag 8 april tot en met zaterdag 13 april 1962 heb ik mijn laatste patrouille gelopen en deze keer en dat voor het eerst, met het complete peloton, zelfs met steun van een peloton van het Papoea Vrijwilligers Korps (PVK), een LCPR van de marine en een gouvernementsvaartuig.

Het kazerneleven

De dag begon om 06:00 uur met de reveille. Na het ontbijt volgde om 07:00 uur het appèl. Na het appèl volgde tot 13:00 uur een lesprogramma, halverwege onderbroken door een (koffie)pauze. Tussen 13:00 en 14:00 uur werd de warme maaltijd gebruikt. Daarna was er de middagrust en was men, binnen de kazerne, vrij in beweging.

Tenue "kort wit", voor officieren tijdens dienst in de kazerne

Tijdens de middagrust zag je altijd wel mensen hun was verzorgen, hoewel het merendeel, ook de niet florissant betaalde dienstplichtige, daarvoor een "waskoelie" had ingehuurd.

Tussen 17:30 en 18:00 uur kon de avondmaaltijd, een broodmaaltijd, worden genuttigd. Vanaf 18:00 uur mocht de kazerne worden verlaten. Daartoe werd elk kwartier door de wachtcommandant een inspectie gehouden over het uitgaanstenu van degenen die wilden gaan passagieren. Was het tenue incompleet of niet in orde dan werd men teruggestuurd en mocht er een kwartier later weer aan de inspectie worden deelgenomen. Om 22:00 uur was het avondappel en om 22:30 uur kwam de sergeant van de week de lichten doven.

Op zaterdag 27 april 1962 heb ik FakFak per watervliegtuig verlaten en op Koninginnedag, vanuit Biak, ook Nederlands Nieuw-Guinea. Op het moment dat ik uit Biak vertrok was daar nog niet bekend dat op de dag dat ik uit FakFak ben vertrokken op het schiereiland Onin, dus binnen ons gebied van verantwoordelijkheid, Indonesische parachutisten waren neergelaten.

Ateam 17 (NL) Mechbat GFPI SFOR 13, FOB Sujica (Tigerbase FakFak)

Opdracht en uitvoering

Onze taken (op pelotonsniveau) bestonden uit het uitvoeren van de zogenaamde Normal Framework of Operations (NFO).

De Nederlandse vlag wordt gehesen bij de commando-overdracht SFOR 12 naar 13 op Sujica

- Aanwezigheidspatrouilles: bereden (met terreinwagens Mercedes Benz of pantservoertuig YPR) dan wel te voet onze aanwezigheid aan de lokale bevolking tonen;
- Sociale patrouilles: vooral te voet contact maken met de lokale bevolking. Hierdoor houden we contact en komen te weten wat er leeft “op de straat”;
- SIC (SFOR Information Campaign): het bezoeken van markten, scholen, verenigingen e.d. om SFOR tijdschriften uit te delen aan de bevolking;
- Contacten met lokale legereenheden waaronder het regelmatig tellen van de op kazernes aanwezige wapens en munitie;
- Tenslotte houdt NFO ook het beveiligen van de eigen troepen en eigen locatie in. Met andere woorden het draaien van wachtdiensten en Quick Reaction Force.

Naast deze NFO hebben we ook regelmatig deelgenomen aan “operaties”. Een goed voorbeeld hiervan is de operatie “Kerberos”. Dit hield in het gedurende een week opzetten van controleposten langs de openbare weg om voertuigen te doorzoeken op wapens of munitie. Ook operatie “Blackhawk down” staat velen nog voor ogen. Het bewaken van een in slecht weer gestrande US helikopter. Verder hebben we ook relatief veel tijd besteed aan opleiding en training. Lessen (inclusief schietdagen) op groepsniveau, TOZT-en op pelotonsniveau en schietseries op teamniveau waarbij met alle wapensystemen geschoten kon worden.

Het kazerneleven

De base Sujica is een kleine base, met als centraal element een fabriekshal. In deze fabriekshal waren voorzieningen zoals een keuken, eetzaal en bar.

Daarnaast waren hier “prefabs” geplaatst die als kantoorruimte dienst deden, evenals een natte groep. Ook vonden we hier de fitnessruimte en de locatie van onze onderhouds- en herstelgroep. Naast de fabriekshal waren grote, zogenaamde Duitse, tenten geplaatst. In elke tent waren tussen de vier en de zes personen gelegeerd, die daarmee ruim voldoende ruimte hadden.

“Bar Zoietsja”

Het dagelijkse leven op de base Sujica was “knus” te noemen. Als er niet gewerkt hoefde te worden kon men zich terug trekken in de tent om wat te lezen of een spelletje te spelen op de meegenomen “Playstation”, waarmee sommigen ook DVD’s konden kijken. Daarnaast bood de bar ontspanningsmogelijkheden. Ook hadden we op de base drie computers in een netwerk op elkaar aangesloten. Daarmee kon men tegen of met elkaar een computerspel spelen. Ook was er de beschikking over een internetcomputer, waarmee het contact met het thuisfront kon worden onderhouden. Dat kon ook door middel van één “welfaretelefoon”. Tenslotte werd er veel gebruik gemaakt van de fitness gelegenheid en werd er drie keer in de week een baseloop gehouden. Begin februari 2003 kwam het moment waarop ons peloton de FOB Sujica, Tigerbase FakFak, moest verlaten. De laatste drie maanden van de uitzending zouden wij opereren vanaf de base Bugojno. Het vertrek ging menigeen aan het hart. De base was niet alleen gezellig en knus, het was ook “onze” base geworden.

Bezoek aan Bosnië van dinsdag 1 april tot vrijdag 4 april 2003, deel 2

Tekst: Nelleke Swinkels – van de Vorst

Rondleiding over de base

Om 10.00 uur staat Maj Pieter van Heeswijck klaar om ons rond te leiden over de base. We beginnen bij de OPS en het COMCEN. De OPS (Operations room) is 24 uur per dag bemand. De OPS verzamelt alle berichten die binnenkomen en onderhoudt radiocontact met de mensen buiten de base. In het COMCEN wordt alle inkomende en uitgaande post verzameld. We krijgen informatie uit de eerste hand van de mensen die er werkzaam zijn. Het valt me op dat iedereen heel serieus met zijn werk bezig is. De militairen vertellen zonder uitzondering enthousiast over hun dagelijkse werkzaamheden. Voor sommigen zit na deze uitzending hun werk bij defensie er op. Niet omdat ze niet langer gemotiveerd zijn, maar omdat hun contract niet verlengd wordt in het kader van de aangekondigde bezuinigingen. Voor een aantal jongens is dat echt een bittere pil.

Het genm Hemmesplein wordt omzoomd door de grote eetzaal en de chalets. Op de kopse kanten staan de barakken waar de sportfaciliteiten zijn. Via de kapel waar op zondag kerkdiensten worden verzorgd en waar de uitzendkaars uit Oirschot een plaatsje heeft gekregen, wandelen we over de base naar de “tent” van de QRF (Quick Reaction Force), drie voertuigen die zo zijn uitgerust dat ze heel snel eerste hulp kunnen bieden als er ergens in het gebied een ongeluk gebeurt. Ze staan overdekt en apart van de andere voertuigen zodat ze ook direct rijklaar zijn wanneer dat nodig is.

Quick Reaction Force

We bekijken allerlei werkzaamheden van de verschillende onderdelen van het Mechbat en arriveren rond 11.30 weer in de grote eetzaal voor een lekkere lunch. Vanmiddag vertrekken we via Romeo O Bravo naar Suica en van daaruit naar Novi Travnik waar we zullen overnachten.

We rijden door de tunnel van Kupres en dan lijkt het of je in een heel andere omgeving komt, er is weinig bebossing, er ligt nog overal sneeuw en je ziet temidden van de oorlogsrues een toeristisch skigebied met hotels verrijzen. In dit gebied wonen weinig Serven, het merendeel van de bevolking is Kroatisch. ROB Pangkalan ligt op de berg Iovik, op 1421 meter hoog. Hier staan we echt nog in de sneeuw. De militairen op ROB verzorgen de militaire radioverbindingen tussen Suica en Novi Travnik. Het is vooral berichten uitluisteren en opschrijven. In de winter is een van de belangrijkste taken om de kabels van de vier antennes ijs- en sneeuwvrij te houden. We drinken koffie in de keuken en horen hoe het leven er uitziet op zo'n verbindingspost. De dienst op de post duurt een week, daarna gaan de mensen weer terug naar de base.

Suica en Novi Travnik

Van ROB naar Suica. Veel kleiner als Bugojno en hier geen chalets, maar tenten om in te slapen. We worden weer allerhartelijkst ontvangen.

In de ontmoetingsruimte staat vanaf 16.00 uur de ROOV borrel gepland. Een happening die normaal gesproken uitsluitend voor onderofficieren is bedoeld. Deze keer werd er echter een uitzondering gemaakt. Na de geanimeerde borrel op weg, via de prachtige Emeraldroute, naar Novi Travnik waar maj. Jacobs en zijn mensen ons verwelkomden.

Na legering al weer een uitstekend diner, hierna voor de liefhebbers nog het staartje van een voetbalwedstrijd in het “Herstellingsoord”.

De volgende ochtend zelfde ritueel als dag twee, kwart over 6 eruit en om 7.00 uur ontbijt. 7.45 uur appèl op het voetbalveld. In de ochtendzon met een strakblauwe lucht. “Goedemorgen Charlyteam”, “goedemorgen majoor” klinkt het

In Novi Travnik, bij het Charlie Berencie van maj Jacops

uit alle kelen tegelijk. Na wat mededelingen kan voor de mensen van de Dutchbase Novi Travnik de dag beginnen. Wij krijgen een rondleiding over de base. Ook hier dezelfde onderdelen als in Bugojno alleen vele malen compacter. In de “garage” van Sm Van Hest worden door Genmaj Hemmes weer twee koorden uitgereikt. We boffen toch maar om op een dergelijk tijdstip alweer van de Calvados te mogen nippen. We krijgen in de loods van “IKEA” uitleg van de Genie over hun werkzaamheden en een rondtour bij het geneeskundig peloton.

Huize Jajce

Na de rondleiding wandelen we naar de HLS (Heli Landing Strip). Onze heli is een beetje verlaat dus wachten we lekker in het zonnetje tot een gebrom uit de lucht aankondigt dat ons vervoermiddel onderweg is. Reisdoel is huis Jajce. We vliegen over Romeo Nul Alpha (BIAK). Door de professionele assistentie van Kp11 Joshua Hurkens staat de heli om goed half 11 netjes in een hoger gelegen weiland aan de grond. Op base Jajce zwaait Elnt Marc Maas, de scepter. Ook hier weer vakkundige en enthousiaste uitleg van de werkzaamheden in Jajce. Alles wordt bezichtigd en Gen Hemmes probeert de fiets uit in de fitnessruimte.

Na het boeiende verhaal en de rondleiding door het huis worden we getraakteerd op een heerlijke lunch waar de Nederlandse frikadellen en kaas-soufflés niet ontbreken. Er hangt een prima sfeer en zoals Mark zelf zegt: “We zijn een grote familie”. Het kan natuurlijk niet missen, maar deze grote familie moet op de foto met de voorzitter van de Oud-strijders en terwijl Kol Van der Louw tijdelijk de wacht overneemt kan iedereen op de kiek.

“We zijn één grote familie”

Om 13.00 uur meldt de heli zich weer en vliegen we over Sisava en Skender Vakuf (Knezevo). Dit zijn vooral voor Kol Van der Louw, mooie nostalgische plekjes, die hem herinneren aan zijn IFOR2 tijd in 1996.

We vliegen over besneeuwde bergen en hele scherpe dalen en kunnen zelfs nog restanten van loopgraven zien liggen. De vlucht gaat veel te snel voorbij en voor we het weten komt de base in Novi Travnik weer in zicht. Nog een kopje koffie in het “Herstellingsoord” aldaar, de bagage inladen en op weg via de “toeristische route” Diamond en Clog naar Sisava. Ondertussen vertelt Marijn Verbaant over de humanitaire projecten die nu door SFOR in de omgeving worden gedaan en verhaalt ook Kol Van der Louw over de wapenfeiten van IFOR2. Na deze indrukwekkende sightseeing brengt onze chauffeur wmr Peters ons veilig naar Bugojno. Daar staat ons galgenmaal opgediend. Na het eten en het laatste kopje koffie staat de combi klaar om ons terug te brengen naar Split. Vol indrukken, opgedaan tijdens dit geweldige bezoek, nemen we afscheid van onze fantastische gastheren. De volgende keer zien we ze weer in Oirschot.

Gedrevenheid en inzet

Wat mij het meest is bijgebleven van deze vier intensieve dagen is de gedrevenheid en inzet van de militairen van “ons” Oirschotse bataljon. Mijn respect voor de mannen en vrouwen, die huis en haard toch maar een half jaar in de steek laten, is nog meer gegroeid tijdens mijn bezoek aan Bosnië. Er wordt hard gewerkt aan een menswaardige toekomst voor de mensen uit voormalig Joegoslavië.

Belevingen van een Regimentsjongste

Tekst: Luitenant der Fuseliers, Bjorn M.D.M. van den Broek

Vrijdag 29 augustus, het is zover. Vanavond wordt op de verenigingsmaaltijd van de VVOGFPI bekendgemaakt dat ik de nieuwe Regimentsjongste ben. De dag begon goed, de hele dag op de KMA geweest in verband met mijn diploma-uitreiking, eindelijk. Op weg naar Oirschot lekker in de file gestaan met het gevolg dat ik een half uur te laat arriveer. Natuurlijk heb ik hiervoor mijn excuses gemaakt bij de Regimentscommandant. Nog gauw even wat drinken voordat het teken gegeven wordt dat we aan tafel kunnen. Er is voor deze gelegenheid geen tafelschikking. Het eten mag er wezen, maar ik ga jullie niet vermoeien met het menu. Na het voorgerecht volgt een toespraak van de voorzitter Genmaj Nicolai gevolgd, na de soep, door een toespraak van Bgen der Jagers Van Vels over de Duitse wijze van opdrachtgerichte commandovoering, een zeer goede maar moeilijk te volgen toespraak. Na deze toespraak worden onze Belgische gasten welkom geheten; Generaal b.d. Tabery en Lkol Stafbrevethouder Hoesen (Commandant Bataljon Bevrijding 5 Linie). Ook de Generaal Tabery houdt, zoals elk jaar, een van zijn beroemde toespraken. In zijn toespraak maakt de generaal een van de beste opmerkin-

Kersverse regimentsjongste

“En al die officieren brallen maar verder”

gen van de avond. Hij begint met: “Ik zal mij trachten te herinneren wat ik te vertellen heb”. Al met al tot nu toe een gezellige avond. Het zweet begint echter al langzaam naar boven te kruipen, ik ben bijna aan de beurt voor mijn betoog. Na het hoofdgerecht is het zover. Het moment suprême. Ik word vriendelijk doch dringend verzocht om plaats te nemen achter de microfoon. Het is stil in de zaal. Ik begin met mijn betoog... Een kabaal breekt los. Maar ja, ik heb dan ook in eerste instantie niets interessants te vertellen, dus laat ik ze allemaal hun gang maar gaan, vertel wat over koetjes en kalfjes en steek de draak met de informatievoorziening (?) van Defensie. En al die officieren brallen maar verder. Maar dan vertel ik ze de ware reden van mijn betoog, en warempel, ik geef je te raden wat er gebeurd! Ze zijn stil! Al is het dan voor even. En wat blijkt, mijn betoog sluit aan bij hetgeen Bgen der Jagers Van Vels heeft verteld. Opluchting, het is voorbij, ik krijg nog een applaus en Genmaj Nicolai bespreekt mijn betoog. Niets dan lof, alleen ik heb nog te veel gereageerd op de reacties uit de zaal. Ik ga zitten aan tafel, het is voorbij. Ik ga verder met het toetje, en wacht op wat er nog komen gaat... Het zweet loopt langzaam weer naar beneden!

Een Fuselier in Macedonië

Tekst: sgt1 der Fuseliers, Menno Valcq

Sinds 4 april 2003 ben ik als senior NCO bij het NAVO Civilian Liaison Office in Skopje, Macedonië geplaatst. Deze uitzending duurt tot november. Aangezien ik als sgt1 van het Anti-tank peloton van de Bravo compagnie deel uitmaak van het Garderegiment is mij verzocht een stukje te schrijven over het land Macedonië, de werkzaamheden van de NAVO troepen en mezelf.

Macedonië

Een mooi land met ongeveer 2 miljoen inwoners, dat net zoals alle Balkan landen een geschiedenis heeft van grensverschuivingen en de daarbij behorende volksverhuizingen van de vele verschillende bevolkingsgroepen. Het is volgens mij een van de jongste landen in Europa en daarmee is het eerste probleem al gerezen, want de Grieken accepteren de naam Macedonië niet. Officieel heet het land (behalve in Turkije) Former Yugoslav Republic of Macedonia, F.Y.R.O.M. Net nadat de Alfa compagnie onder leiding van majoor Kaspers uit Kosovo (noorderbuur) naar Nederland terugvloog, zag je hier de voorbode van een conflict. Niet zoals we allemaal wel in Kosovo hebben gezien tussen de Serven en de Albanezen, maar tussen de Macedoniërs en de Albanezen. Er was hier geen sprake van oorlog, maar er was wel een conflict met strijdende partijen. Omdat het grootste gedeelte van de Albanese bevolking geografisch gezien in het noorden en het westen leeft, zijn de gebieden waar gevochten is, beperkt gebleven. De rest van het land kent dus geen mijnendreiging zoals in Bosnië. Sinds de strijdende partijen een overeenkomst (agreement) hebben ondertekend is het rustig hier, maar je kunt spreken van een fragiele vrede.

Civilian Liaison Office

Om deze fragiele situatie in de gaten te houden zijn hier in het verleden NAVO militairen geplaatst geweest (TFH en TFF) die inmiddels al een paar maanden geleden hun taken hebben overgedragen aan, volgens mij, de eerste echte militaire EU operatie. Om als NAVO toch aanwezig te zijn en om samen met de EU, OVSE en de Amerikanen toe te zien op de uitvoering van het agreement,

Menno, bergen, meren en blauwe lucht

hebben we hier een Civilian Liaison Office. Een Civilian Liaison Office is een ambassade van de NAVO. Een van de taak van het CLO is behalve toezien op naleving van de vredesovereenkomst, Macedonië helpen om lid te worden van de NAVO. Ons kantoor is gelegen midden in het centrum van de hoofdstad Skopje en op de zesde verdieping van een kantoren- en winkelcomplex. Hier ben ik dus geplaatst en werk in een team van een aantal lokale medewerkers, militairen en burgermedewerkers van de NAVO. Onder leiding van de NAVO ambassadeur proberen wij ons steentje bij te dragen aan de vrede en stabiliteit in Macedonië. Het is dus geen uitzending zoals ik eerder heb meegemaakt, maar een plaatsing met flexibele werktijden en een grotere AOR, te weten het hele land.

Verantwoordelijk voor de verbindingsmiddelen

Ik ben hier verantwoordelijk voor de verbindingsmiddelen en andere soorten taken die wij in Nederland gewoon OPC werk noemen. Naast de militaire attaché op de Nederlandse ambassade zijn hier nog twee Nederlandse militairen geplaatst, één bij de EU en twee mp's bij de NAVO. Verder kan ik alleen maar toevoegen dat het leven hier zonnig is en ik dus niks te klagen heb. De meeste weekeinden gebruik ik om door het land te rijden en te genieten van een omgeving die er uit ziet zoals Bosnië er voor de oorlog moet hebben uitgezien. De mensen zijn hier erg vriendelijk (overal op de Balkan) en er valt genoeg te bezoeken. Het land ligt lekker centraal tussen Albanië en Bulgarije, van west naar oost en anderzijds van Servië naar Griekenland (noord - zuid). Buiten de landsgrenzen kijken is ook heel goed mogelijk. Verder adviseer ik iedereen om eens een outdoor vakantie te gaan vieren in deze regio. Bergen, meren en blauwe lucht kunnen we als Nederlanders altijd wel gebruiken en ook niet onbelangrijk, het is er niet duur!

Regimentskalender 2003

17 Painbat GFPI

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
02 oktober	Reünie 7 GRPI	Oirschot	7e Indië bataljon GRPI
09 oktober	Reünie 4 GRPI	Oirschot	4e Indië bataljon GRPI
11 oktober	25 jaar museum	Hedel	KNBPI/delegatie bataljon
24 oktober	Onthulling monument vredesmissies	Roermond	Bataljon
07 november	Beëdiging	Oirschot	Bataljon + StStcie 13 Mechbrig
november	Rotatie SFOR 14	Eindhoven	Terugkeer SFOR 14 (Bcie)
01 november	Herdenking Wolverhampton	Wolverhampton	Delegatie KNBPI, Delegatie Regiment
09 november	Herdenking Congleton	Congleton	Delegatie KNBPI
25 november	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	Regiment: De Treffer 16.00 – 20.00 uur
11 december	Koorduitreiking	Normandië	d.z.v. Bat. Bataljon + Ststcie 13 Mechbrig, delegatie KNBPI
17 december	ALV ROOV	Oirschot	Regimentsonderofficiersvereniging GFPI
09 januari	Regimentsjaardag	Oirschot	Regiment; gehele dag activiteiten Regimentsbijeenkomst 16.00 – 18.00 u De Treffer
26 maart	Beëdiging	Oirschot	Bataljon + Ststcie 13 Mechbrig
01 april	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	De Treffer 16.00 – 20.00 uur
29 april	Koorduitreiking	Colijnsplaat	d.z.v. CCie, delegatie KNBPI
Nog niet bekend	ALV VOSIB GRPI	Oirschot	Vereniging Oud-strijders Indiëbataljons Garde Regiment Prinses Irene
April/mei	Balken en Sterrenborrel	Delft	Delftsche Studentenweerbaarheid, Delegatie bataljon
28 april / 01mei	Bloemenhulde H.M.	's Gravenhage	Delegatie bataljon
4 mei	Herdenkingen	Tilburg / Colijnsplaat / Hedel	Tilburg: Ssvostcie Colijnsplaat: CCie Hedel: ACie
5 mei	Defilé Wageningen	Wageningen	Delegaties (+) bataljon en Regiment
Nog niet bekend	Reunie KNBPI	Oirschot	KNBPI
Nog niet bekend	Gardebijeenkomst	Nog niet bekend	Delegaties Regiment GFPI, Delegaties Garde Grenadiers en Jagers
01 juli	Regimentsbijeenkomst	Oirschot	De Treffer; 16.00 – 20.00 uur
Week 30 - 33	Verlofperiode bataljon		Bataljon
20 augustus	Commando-overdracht GFPI en 17 Painbat	Oirschot	Regiment, Oudstrijders KNBPI, VOSIB & Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Voor aanmelding of informatie over bovenstaande evenementen kunt u terecht bij:
secretariaat 17 Painbat GFPI. Tel. 040 – 2665663.

“Genootschap Vrienden van de Fuseliers”

Genootschap in de ban van invasie en gevechtshandelingen

Tekst: Jan van Gorp
Bestuurslid Genootschap Vrienden van de Fuseliers

Op 11 september j.l., inmiddels een datum die in de hearts and minds van nagenoeg elke aardbewoner staat gegrift, organiseerde het Genootschap Vrienden van de Fuseliers weer een bijeenkomst op de kazerne in Oirschot.

Na een charmant openingswoord door de voorzitter van het Genootschap Vrienden van de Fuseliers, aalmoezenier Jan van Lieverloo, intimi hadden overigens van hem bepaald niet verwacht dat de bijeenkomst zou worden geopend met gebed, werd snel het woord gegeven aan kolonel b.d. Herbrink. En dat was maar goed ook. Een adembenemend verhaal dat zich terecht ruim meester maakte van meer dan de toebedeelde spreektijd. Immer onderkoeld, soms bescheiden en anekdotisch gaf Herbrink een relaas van de wederwaardigheden van de Irene Brigade. Hij blikte terug op de dagen van de invasie in Normandië en de periode daarna. Niet vanuit een algemeen strategisch perspectief, maar vanuit het schootsveld van zijn rang van eerste luitenant van een infanteriepeloton.

Zijn impressionistische en gevoelige wijze van vertellen gaf een imponerend en beklemmend realistisch beeld van de gevechtshandelingen. Een zeer geslaagde keuze van het Genootschap om Kol Herbrink de aanwezigen mee te laten nemen in een bijzondere fase in de traditie van de Irene Brigade.

Generaal Hemmes werd daarna onder zachte drang van aalmoezenier Van Lieverloo verleid tot het aanbrengen van het speldje, met het teken van de Irene Brigade, op de revers van nieuwe leden van het Genootschap. De wijze waarop de generaal dit kleinood bij de vrouwelijke nieuwkomers opspeldde deed vermoeden dat hij altijd een groot voorstander moet zijn geweest van de opname van vrouwen in de krijgsmacht.

Ademloze toehoorders bij het verhaal van Kol b.d. Tony Herbrink

Geroutineerd worden de speldjes opgeprikt bij de nieuwe leden van het Genootschap

Onder bezielende leiding van Sm Naaktgeboren kon er geschoten worden

Dit formele en - tegen de achtergrond van het verhaal van kolonel Herbrink - ook plechtige moment, werd afgesloten met een glaasje Calvados “ad fundum”.

De aansluitende gevechtshandelingen van het voltallige gezelschap in de schietbioscoop, onder leiding van Sm Naaktgeboren bracht al snel aan het licht dat burgers met een Glock in de knuisten spontaan muteren in efficiënte vechtmachines. Niet in het minst geïntimideerd door het kaliber 9 mm of gewetensvragen, brachten ook gerontokrijgers met verontrustend enthousiasme bosjes - immer mannelijke - schurken om, die het waagden van heuvels naar beneden te zigzaggen of achter bomen als gecamoufleerde wildplassers vandaan te springen.

In lijn met het hoge tempo van de middag werd aangesloten bij de genoeglijke Regimentsborrel en konden tijdens een mooie maaltijd alle indrukken met elkaar worden uitgewisseld. Een prachtige middag!

Bataljonsnieuws

A-Cie 17 Painfbat erewacht bij het Paleis Noordeinde

Tekst: Maj der Fuseliers, Roland de Jong
C-Acie 17 Painfbat GFPI

Op 3 september j.l. boden de ambassadeurs van de Republiek Korea, de Volksrepubliek Bangladesh en de Republiek ten Oosten van Uruguay hun geloofsbrieven aan bij H.M. de Koningin. De A-cie verzorgde bij deze ceremonie op het Paleis Noordeinde samen met de Johan Willem Friso Kapel de erewacht.

Nadat er tussen alle bedrijven door was gekleed en geoefend was het op 3 september eindelijk zo ver. Vol goede moed stonden 45 nog wat slaperige Fuseliers om 04.15 op appèl. Na de laatste controle of iedereen zijn fuselierkoord en trommel met "puntmuts" bij zich had, waren we gereed voor vertrek. Helaas ontbrak op dat moment nog een vrij essentieel vervoermiddel: de bus. Ergens in de logistieke lijn bleek iets fout gegaan. Dit leidde naast een lichte verhoging van de bloeddruk bij de CC, tot een alternatief plan. Snel werd het personeel verdeeld en in eigen auto's gefrommeld. Met een summiere routebeschrijving en een GSM verbindingsplan in de hand ging men op pad. Waar zouden we zijn geweest met de "oude dienstplichtigen" die altijd met de trein of fiets naar de kazerne kwamen? Wonderwel kwam iedereen tijdig op de Frederikkazerne terecht. Een enkeling had daarbij wel voor een erg toeristische route gekozen of bleek bij aardrijkskunde niet altijd op te hebben gelet. Na het ontbijt kleedden we ons om in het ceremoniële tenue en verplaatsten we ons vervolgens onder Kmar begeleiding naar de Koninklijke stallen. Daar werd opgesteld en liepen we om 09.00 met de JWF kapel voorop, richting het Paleis Noordeinde.

Marcherende Fuseliers vastgelegd op vakantievideo

Doordat een vrachtwagen de geplande route blokkeerde moesten we een stuk omlopen. Dit bood toeristen ruimschoots de mogelijkheid om

Erewacht opgesteld voor Paleis Noordeinde

markerende Fuseliers op de vakantievideo vast te leggen. Bij Paleis Noordeinde aangekomen bleek dat we op een zonnig plekje mochten staan. In eerste instantie best lekker maar al snel liep het zweet in stralen over ieders rug. Gelukkig was er voldoende afleiding. Zo had de vouw van de ambassadeur van de Republiek Korea een zeer feestelijke jurk aangetrokken. De ambassadeur zelf was dermate zenuwachtig dat hij het protocol en de kluts volledig kwijt was. Enige sturing van de Commandant Erewacht was nodig om alles toch netjes te laten verlopen. Nadat de vertegenwoordiging van de Republiek Korea was vertrokken, volgde het bezoek van de ambassadeur van de Volksrepubliek Bangladesh. Dit verliep glad-

Begeleid door de C-Erewacht (Maj de Jong) inspecteert de Ambassadeur van de Volksrepubliek Bangladesh de Erewacht.

jes. Daarna verscheen de ambassadeur van de Republiek ten Oosten van Uruguay. Niemand van ons had ooit van deze Republiek gehoord maar we zullen hem vast niet snel vergeten. Het volkslied was namelijk zeer indrukwekkend. Niet alleen qua muziek maar zeker qua lengte. Het bleek een symfonie van een minuut of vijf. De geweren en sabels begonnen in ieder geval redelijk zwaar te worden tijdens het "Presenteer Geweer". Om 11.30 werd de Erewacht afgemeld bij de Adjutant van H.M. de Koning. Deze gaf zijn complimenten voor het perfecte verloop van de ceremonie.

Daarbij gaf hij aan onder de indruk te zijn van het strakke optreden van de Fuseliers. Een compliment waar we trots op mogen zijn! Met de uitvoering van deze Erewacht hebben we een goede indruk gemaakt op de gasten van H.M. de Koningin en het aanwezige publiek.

Met enigszins stramme benen aanvaardden we de terugreis. Alles bij elkaar blijft het natuurlijk toch gewoon erg lang "staan". Laten we zeggen dat het een goede warming-up was voor Prinsjesdag. Dan zal de A-cie voor de ere afzetting op het Binnenhof zorg dragen.

Het mortierpeloton op oefening

Tekst: Fus1, Martin Kiewik

Er zijn twee mortierpelotons binnen het 17e Painfbat. Het eerste mortierpeloton is mee geweest met SFOR 13 en het tweede peloton is thuis gebleven en gedurende die periode gevuld met hoofdzakelijk nieuwe mensen. Toen het eerste mortierpeloton uit Bosnië terug kwam, kregen de mannen te horen dat de twee pelotons samen zouden worden gevoegd. Het bleek al snel dat er een redelijk verschil in niveau was tussen deze twee groepen. Om dit verschil recht te trekken zijn wij in de eerste week van september het veld in geweest om te gaan oefenen. Op maandag 1 september zijn we begonnen met het beladen van de bakken zodat die klaar waren om het veld in te gaan. Dinsdag moesten we zorgen dat we zelf gevechtsgereed waren om met de secties te oefenen. Een mortierpeloton bestaat uit twee secties, A en B.

We zijn begonnen met de basisbeginselen. Met name hebben we verplaatsen, camoufleren van de voertuigen en het innemen van de stellingen beoefend. Dat ging binnen onze sectie redelijk goed. Toch waren er nog wel puntjes die verbeterd konden worden. Daar is op woensdag extra aandacht aan besteed. Ook hebben we die dag nog spoedstellingname, trap één (dan is de opstelling niet verkend, alleen op de kaart bekeken) en het camoufleren van de bakken beoefend. Het camoufleren ging bij ons iets minder. Dat had voornamelijk te maken met het inzicht dat bij sommige mensen nog ontbreekt. De stellingnames gingen wel lekker. Op donderdag hebben we dit met het hele peloton geoefend. In het begin

Herladen van de mortier 120 mm tijdens het schieten

was het allemaal iets minder, maar gedurende de dag ging het steeds beter. We hebben weer een keer met de mortieren gewerkt, want dat hadden we in Bosnië niet veel gedaan. Ook de mensen die van het tweede mortierpeloton af komen en ook nog niet veel ervaring hebben, konden nu zien en ervaren hoe een mortierpeloton hoort op te treden.

Donderdag 12.30 uur zijn we het veld weer uitgegaan. We hebben de bakken leeg gehaald en zijn begonnen met het onderhoud. De voertuigbemanning ging terug het veld in en hebben daar het inrijden van de stelling nogmaals beoefend. Dit ging ook steeds beter, maar om helemaal op elkaar ingespeeld te raken is het goed dat nog vaker te doen. Dat geldt ook voor ons, dus hebben we weer een mooie oefening om naar uit te kijken. Van 6 tot 18 oktober gaan wij voor twee weken naar Engeland en daar gaan we proberen om tot niveau 3 alles onder de knie te krijgen. Als we ons allemaal daar voor inzetten, dan zullen we dat zeker halen. Ik heb er in ieder geval een goed gevoel over.

Host Nation Support in de Eemshaven

Tekst: sgt der Fuseliers, Kenny van Geijlswijk

Gezien het feit dat we net terug zijn van uitzending komen natuurlijk de steunverleningen weer om de hoek kijken. Vaak zijn dit opdrachten waarbij de uitdaging ver te zoeken is. Sippe gezichten, zondag vertrek, een hele week alleen maar aan de poort staan en rondjes lopen door een wazige haven. Kortom, we hadden er zin in om de Amerikaanse voertuigen met het daarbij behorende materiaal te bewaken.

Op zondag 6 juli was iedereen die deel moest nemen aan de Host Nation Support netjes om vier uur aanwezig en stonden alle 15 man opgesteld voor het gebouw. Na een kleine vertraging (3 uur) en ik zal u niet vermoeien met details, maar er was iets met een bus (geen bus dus), zijn we uiteindelijk om 20.30u (21.00u overnemen) richting Eemshaven vertrokken. De twee taxichauffeurs waren uiterst tevreden met hun ritje naar het dak van Nederland. Prijs ritje Eemshaven € 1400,-. De vertraging had korter kunnen zijn wanneer de O.B.D. zijn mobieltje aan had staan. Maar achteraf gezien was dat het enige negatieve aan deze week.

Eenmaal aangekomen om 23.40u zijn we na het praatje van Kap Blok, de O.V.D, gelijk begonnen met het overnemen van de wacht. We namen de wacht over van onze weekend collega's de Natres. Het was de bedoeling dat we gingen werken in drie ploegen. De wacht/patrouille ploeg, de standby/qrf ploeg en een rust ploeg. De ploegen bestonden alle drie uit vijf man. Een commandant en vier manschappen. Het overdragen was goed verlopen en om 0.00u was de Natres vertrokken en stonden de eerste twee mannen aan de poort. Ook werd nu de eerste patrouille gelopen. Na enige tijd kwam de eerste patrouille terug. Zij waren gelijk onder de indruk van de kwantiteit aan Amerikaanse voertuigen. Als u ooit eens voertuigen tot op de mm uitgericht wilt zien is dit uw kans. Het "tofste" voertuig vonden de mannen toch wel de humvee's. Verder was ons tijdens de overdracht verteld, dat er twee "vissersboten" uit de USSR lagen, die we met behoorlijke regelmaat in de gaten moesten houden. U begrijpt hier wel uit dat het niet echt om "vissersboten" ging. Maar gelukkig hebben wij er geen last van gehad.

Drukte vanwege jaarlijkse Delfsail bezoekers

Het wachtschema was goed te doen. We liepen 16 uur op en 8 uur af. Dit wil zeggen dat je 8 uur wacht/patrouille had, 8 uur standby moest zijn (veel films kijken) en 8 uurtjes kon slapen. Ook over het eten hadden we niets te klagen. Dit was geregeld door de Amerikanen en werd iedere dag rond zes uur vanuit een hotel gebracht. De week is heel rustig verlopen. Alleen werd het op de donderdag wat drukker. Deze drukte werd veroorzaakt door de jaarlijkse Delfsail bezoekers, een aantal wat wel kan oplopen tot duizenden bezoekers. Echter veel last hadden we hier niet van, al deze bezoekers waren alleen maar passanten. Ook zou het zeilschip de Amsterdam naar Delfsail komen. Dit is een driemaster met een indrukwekkende lengte. En u raadt het al, de Amsterdam zou bij ons aanmeren. Dit had ook gevolgen voor onze patrouillegang. U kunt zich wel voorstellen dat veel mensen dit schip willen bekijken. En als hen dan de toegang geweigerd werd, probeerden ze toch nog op een andere manier het schip te bereiken, gewoon met hun eigen kleine bootjes. Patrouillegang omhoog en mensen bij het schip wegsturen. Gelukkig werden we goed geholpen door de politie. Deze voerde zelf ook patrouilles uit met hun boten.

Op de vrijdag werden wij om 20.00u alweer afgelost door een nieuwe Natres groep. Dit was mazzel. Aangezien zij een uur te vroeg waren en onze bus (het was gewoon geregeld) ook nog eens te vroeg was konden wij om 20.45u al richting het vertrouwde Brabantse reizen. Maar dit kon natuurlijk niet zonder een dankwoordje van de O.V.D. Quote: "Mannen niet alleen namens mij, maar ook namens de Amerikanen bedankt. Dit was de meest gemotiveerde en professionele club die tot nu toe hier de wacht gehad hebben. Het 17e heeft zich hier professioneel gepresenteerd!!" Ik heb hem bedankt en verteld dat al deze "professionele" mensen door onze baas op straat worden gezet omdat zij niet mogen bijtekenen! We weten allemaal waarom. Mannen bedankt voor jullie inzet en ik wens jullie veel succes bij jullie volgende baas. Op straat gezet worden is niet leuk, maar als je dan bij een operationele inzet, jezelf na zo'n domper toch nog zo positief presenteert wil iedere baas jullie wel hebben!!!

Historie

Een oud-regimentscommandant vertelt.... Kolonel der Fuseliers b.d. Jean Lemmen: een half jaar regimentscommandant

Tekst: Hans Sonnemans

Op 31 januari 1992 neemt hij het commando over het 13e Painfbat GFPI en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene over van de toenmalige luitenant-kolonel der Fuseliers Herman Bokhoven. Hij wordt hiermee de laatste commandant van het regiment op de Westenbergkazerne te Schalkhaar. Nog geen zes maanden later, op 10 juli 1992 draagt hij het commando over het Garderegiment Fuseliers over aan overste Leen Noordzij, commandant van 17 Painfbat Limburgse Jagers. Hiermee verhuist de traditie van de Fuseliers naar Oirschot. Een korte maar hectische periode in de geschiedenis van het Garderegiment.

In 2002 heeft Lemmen de dienst verlaten. De redactie blikte graag met de kolonel buiten dienst terug op zijn militaire loopbaan en uiteraard zijn periode als regimentscommandant.

Fuselier van het eerste uur

Die militaire loopbaan start op de Koninklijke Militaire Academie in Breda. Na zijn opleiding wordt hij in augustus 1970 geplaatst bij 13 Painfbat GFPI op de Westenbergkazerne in Schalkhaar. Een periode van acht jaar breekt dan aan, waarin hij maar liefst zeven functies vervuld: o.a. commandant Paostcie (Pantserondersteuningscompagnie), A cie en SSVCIE (stafstafverzorgingscompagnie). Zijn laatste functie bij het parate Fuseliersbataljon is Hoofd van de sectie S2.

In oktober 1980 verruilt hij zijn kaki baret met Fuselierembleem voor een blauwe baret met VN embleem en vertrok met UNIFIL naar Libanon. Hij

dient daar tot mei 1981. Enkele maanden later, inmiddels weer voorzien van de kaki baret, verruilt hij zijn Fuselierembleem voor dat van de Limburgse Jagers. Hij wordt namelijk bevorderd tot majoor en geplaatst op het OCI (infanterie tactiek school) en wordt daarom "tot zijn spijt eervol ontheven als Fuselier."

Het bloed kruipt toch waar het niet gaan kan en daarom keert hij in oktober 1983 terug in het vertrouwde Schalkhaar als Hoofd Sectie S3 en later als Plaatsvervangend Bataljons Commandant. Uiteraard wordt hij weer benoemd tot Fuselier en dat zal duren tot zijn Functioneel Leeftijds Ontslag in 2002.

In mei 1987 volgt een uitzending van een jaar als VN-waarnemer in Tiberias Israël, als hoofd waarnemingsgroep Golan (aan Israëlische zijde). Na terugkeer van deze missie wordt hij, inmiddels als luitenant-kolonel, geplaatst als hoofd Sectie S3 van de 13e Gemechaniseerde Brigade. Aangezien 17 Painfbat Limburgse Jagers onderdeel uitmaakt van deze Brigade, is Lemmen al bekend met dit Oirschotse bataljon. Bovendien diende hij, voor zijn KMA-tijd, als dienstplichtig vaandrig al bij het 17e!

Overdracht traditie eenvoudigste uitdaging

"In 1991 is op een prachtige wijze herdacht dat de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene 50 jaar eerder werd opgericht. De hechte band met de oud-strijders is hierdoor nog eens extra verstevigd. Volgens mij is dit ook van grote betekenis geweest bij de overdracht van de traditie van 13 Painfbat naar 17 Painfbat in Oirschot in 1992."

"Natuurlijk deed het pijn toen bekend werd dat 13 Painfbat GFPI in het kader van de reorganisatie

zou worden opgeheven. Voor mij, als rasechte Fuselier, was het behoud van het regiment, met zijn jonge en prachtige traditie waar we allemaal trots op waren, belangrijker. Natuurlijk was Oirschot hiervoor de juiste plaats. Alleen al de naam van de kazerne, vernoemd naar Generaal-majoor de Ruyter van Steveninck, commandant van de Irene Brigade, spreekt al voor zich. Ik had bovendien vertrouwen in het 17e bataljon.”

“De aanvaarding van het commando over het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene en 13 Painfbat, hoewel voor een korte periode, was voor mij als Fuselier in hart en nieren, de bekroning op mijn loopbaan tot dan toe. Die periode van bijna een half jaar werd gekenmerkt door nogal wat uitdagingen.

Aanvankelijk moest 13 Painfbat nog functioneren als een normaal bataljon. Daarnaast waren er natuurlijk grote zorgen met betrekking tot mijn personeel, zowel burger als militair. Dit had natuurlijk alles te maken met de reorganisatie: omscholing voor de Luchtmobiele Brigade en het sluiten van de Westenbergkazerne voor militaire activiteiten. Materieel moest worden ingeleverd. De kazerne moest worden omgebouwd voor een nieuwe functie, namelijk als centrum voor asielzoekers.

Kortom, het was een bewogen periode die ik niet snel zal vergeten. Eigenlijk was de overdracht van de traditie naar Oirschot nog de meest eenvoudige uitdaging, zeker door de grote inzet en het enthousiasme van zowel de luitenant-kolonel Leen Noordzij als de oud-strijders.”

Vrienden van de Westenbergkazerne

“Dat de traditie in Oirschot in goede handen kwam en is, daar ben ik van overtuigd. Mijn mooiste en meest overtuigende ervaring hiervan, heb ik mogen opdoen in het prille begin. Ik werd uitgenodigd door overste Noordzij en de oud-strijders om een koorduitreiking te mogen beleven op de stranden in Normandië. Een belevenis die onuitwisbaar op mijn netvlies staat gegrift.”

“Aan de voortzetting van de tradities in het “Oirschotse Zand” hebben uiteraard veel Westenbergers moeten wennen. Natuurlijk was tot dan de Westenbergkazerne onverbrekkelijk verbonden met de Fuseliers. We moeten ook niet vergeten dat op deze kazerne velen dienden die niet rechtstreeks tot het regiment behoorden of er werkzaam waren als burger, maar zich toch nauw met de Fuseliers verbonden voelden.”

“Voor deze groep is de vereniging “Vrienden van de Westenbergkazerne” opgericht, die floreert en alle wel en wee van de Fuseliers op een afstand nauwlettend in de gaten houdt. Ik ben actief lid van deze vereniging, naast mijn lidmaatschap van de Vereniging van Officieren GFPI. Door mijn langdurige plaatsing in het Verre Oosten heeft een en ander wel op een laag pitje gestaan.”

Verre Oosten en Calvados

“Na mijn periode bij de Luchtmobiele Brigade (als commandant School Luchtmobiele Brigade, plaatsvervangend Brigadecommandant en waarnemend Brigadecommandant) heb ik ongeveer 6 jaar als Defensie Attaché mogen toeven in Syrië, Libanon, Jordanië en Iran, met als standplaats Damascus. Een geweldige ervaring, om nooit te vergeten.”

“In deze periode was door de geografische omstandigheden mijn contact met het regiment en de Vrienden van de Westenbergkazerne vrij minimaal. Dat neemt niet weg dat in ons huis in Damascus het portret van Prinses Irene, mijn miniatuur vaandelwacht en de tamboer (van luitenant-kolonel J. Spiering) een prominente plaats innamen. Bovendien was Calvados een verplicht drankje voor al onze buitenlandse vrienden en collega's bij een evenement in ons huis. Overigens hoorde hier dan wel de nodige uitleg bij. Echter, de kreet “eens Grenadier, altijd Grenadier” met alle respect uiteraard, klinkt echter altijd als gefluister bij mijn gevoelens voor ons regiment...”

Generaal Rudi Hemmes draagt zijn dasspeld over aan scheidend regimentscommandant overste Lemmen.

Op 10 juli 1992 wordt vaandel en traditie overgedragen aan 17 Painfbat GFPI. Overste Lemmen staat rechts van overste Noordzij.

Juni 1992, op het strand van Arromanches: overste Lemmen met een arm vol invasiekoorden.

Voor een goede match ga je toch naar Vedior.

Keizersgracht 23, 5611 GC Eindhoven
Telefoon (040) 243 88 01

Vedior. Voor werk.

Bedrijfsnaam: Landgoed Huize Bergen

Adres : Glorieuxlaan 1

Postcode : 5261 SG

Plaats : Vught

Telefoon : 073-6579124

Fax : 073-6561550

Email : info@huizebergen.nl

Internet : www.huizebergen.nl

Waar een gast ook echt te gast is...

Op een steenworp afstand van 's-Hertogenbosch, direct gelegen aan de A2 in Vught, ligt verscholen tussen het groen Landgoed Huize Bergen. Met in totaal 7 gebouwen verspreid over het park bieden wij vergaderconferentie- en studiemogelijkheden voor praktisch iedere bijeenkomst. De in totaal 18 vergaderzalen, 71 1/2 pers.kamers met d/t/v. en 25 meerpersoonkamers bieden plaats aan groepen van 12 tot 200 personen.

Een verblijf op Landgoed Huize Bergen staat garant voor een prettig en sfeervol verblijf.

Door het leveren van kwaliteit, een uitstekende keuken en een service waarin de brabantse gemoedelijkheid doorklinkt proberen wij de voorwaarden te scheppen waarin de gast zich thuisvoelt.

Dagarrangementen vanaf € 27,50

(incl. koffie, thee, water, mints, lunch)

Middagarrangement met diner vanaf € 38,50

(incl. koffie, thee, water, mints, 3 gangen diner)

Tweedaags arrangement vanaf € 115,50

(incl. koffie, thee, water, mints, 2 x lunch, diner en overnachting op basis van 1 pers.kamer met d/t en ontbijt)

(Vanaf 12 personen is de zaalhuur inbegrepen)

*In de vakantieperioden en weekenden bieden wij
speciale arrangementen aan! (informeer vrijblijvend)*

Een uitstekende accommodatie met een ongedwongen sfeer

Conferentiecentrum De Spreeuwel is dé accommodatie voor uw trainingen, vergaderingen of andere bijeenkomsten. Gelegen in een zeer bosrijke omgeving die volop ontspanningsmogelijkheden biedt. U heeft de beschikking over een 12-tal modern ingerichte conferentiezalen en twee gezellige restaurants.

De grote sportvelden en zogenaamde "werkkuiten" zijn uitermate geschikt voor communicatietrainingen en outdoorprogramma's, die wij voor U op maat samen kunnen stellen.

Voor meer informatie, bel 013-504 13 92.

De Spreeuwel

conferentie- en studiecentrum

Spreeuwelsedijk 9, 5091 KS Westerbeers
Telefoon: 013 - 504 13 92 • Fax: 013 - 504 30 28
Internet: www.despreeuwel.nl

Stichting Fondsenwerving Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers.

S F M O

De Vereniging van Oud Strijders Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene ontvangt jaarlijks een subsidie van bovengenoemde stichting.

Deze stichting verkrijgt haar middelen uit de opbrengsten van de **Bank-Giroloterij**.

Uw deelname aan deze loterij wordt vanaf deze plaats dan ook van harte aanbevolen.

Huisje, boompje, beestje...

De DFD Hypotheekcheque; uw voordeel:

- * *Onbeperkt geldig ;*
- * *Inwisselbaar voor EUR 500,- ;*
- * *Niet persoonsgebonden.*

Mogelijk met een DFD Hypotheek
Vraag nu al de DFD Hypotheekcheque aan!

DFD De Financiële Dienstverleners
Assurantiën • Hypotheken • Arbeidsvoorwaardenadvies
www.dfd.nl • E-mail: dfd@dfd.nl • Tel.: (040) 20 73 100

